

Børme Blad

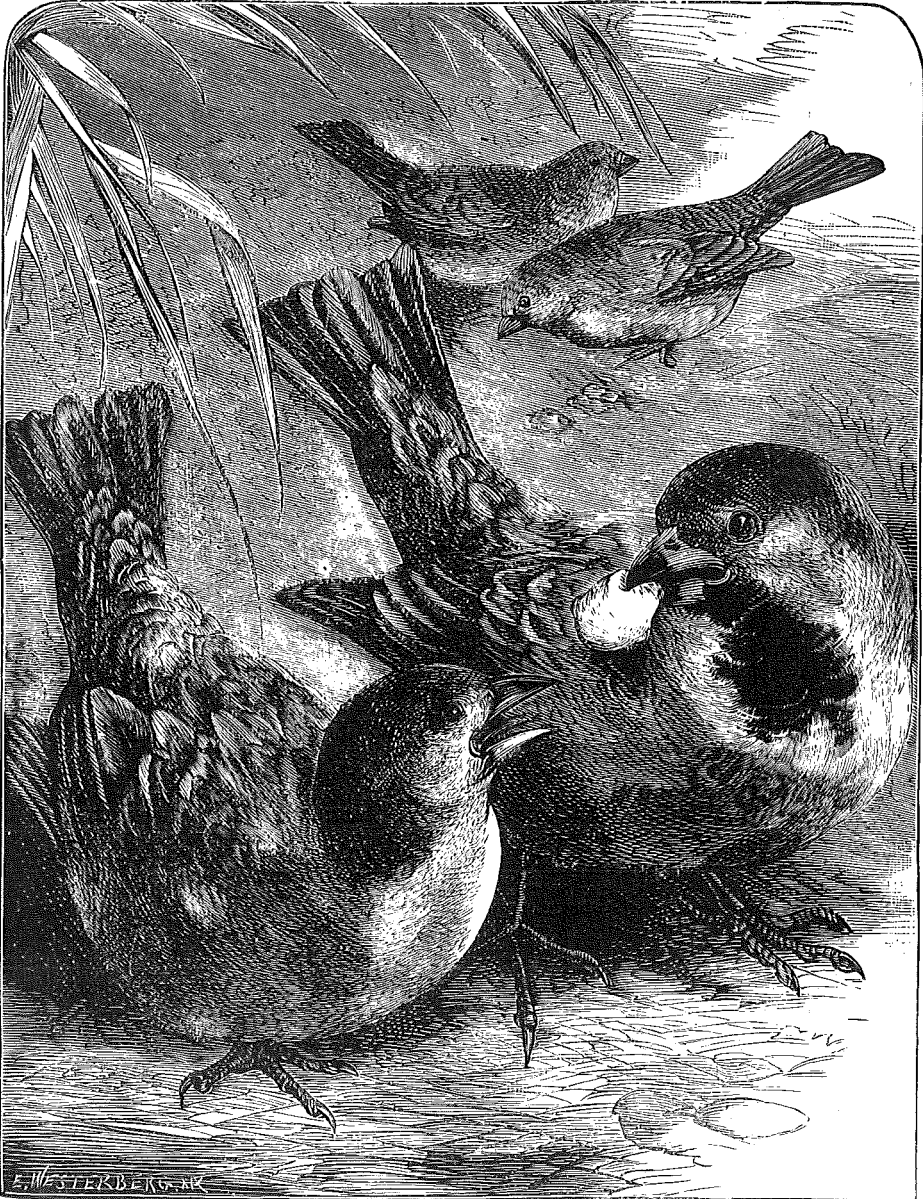

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 16.

20de april 1890.

16de aarg.

Den halte spurv.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forskud. I pakker til en adresse paa over 5 ekspfr. leveres det for 40 cents, og over 25 ekspfr. for 35 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Ridgeway, Iowa.

Vor Herres lille sendebud.

Det var i den deilige foraarstid, og et foraar var det, der var rigt paa solskin og blomster. De levende hegn havde begyndt at smykke sig med slaaenblomster og hvidtjørn, saa bierne var ude af sig selv af glæde over saa megen duft og sødme.

Paa en af markvejene, der førte op til landsbyen, kom en gammel, pjaltet mand gaaende. Naar maisolen skinnede paa hans smudsige, ubehagelige ansigt, undrede man sig næsten over, at han holdt af at vise sig i det klare dagslys. Med hænderne i lommerne og hatten dybt ned i øinene slentrede han affted uden at lægge det mindste merke til al den deilighed i naturen, som omgav ham. En liden fugl satte sig paa en gren lige for ham og sang; men det var for døve øren; han løftede ikke engang hovedet for at se efter den. Dog var det, som om der var noget, den gamle søgte efter, og med en tilfreds mumlen stansede han endelig, hvor hækken afbrødes af et gjerde. Dette krøb han over med mere lethed, end man skulde have tiltroet ham, og befandt sig nu paa en grøn mark, fuld af smørblomster og gaaseurter. Han vadede gennem græsset og blomsterne, til han naaede den fjerneste krog af marken, og efter her først forsigtig at have seet sig om, lagde han sig paa knæ, trykkede omhyggelig græsset ned og bredte et stort blaaternet lommetørklæde ud. Derpaa fastede han atter et ængsteligt blit rundt til alle sider; men der var ingen hørken at høre

eller at se. Han sat nu sin rystende haand dybt ned i sin lomme og trak en stor, befyldt læderpung frem. Hans øine lyfte af en uhyggelig glæde, idet han saa paa den og med et hæst, halvkvalt glædesudbrud heldte masser af guld- og sølvmynter ud paa lommestørklædet.

Der laa nu hele bunken af skinnende sølv og guld, medens smørblomster og gaaseurter nikkede rundt om, og den gamle mand knælede for dem som for sin gud, og med sine snavsede hænder følte han paa mynterne og ligesom kjælede for dem.

Da han havde ligget saaledes en stund, fortabt i beskuelen, hørtes en barnestemme sige: „Men hvad har du dog faaet der?“

Ved lyden af stemmen for han forstrækket op, skræbde sin stat sammen med febrilsk hurtighed og saa ud, som om han var beredt til at forsvare den med sit blod, om det var nødvendigt.

Der var imidlertid ingen grund til saa stor forstrækkelse; thi det var kun en liden pige paa fem aar, der stod for ham og saa ham freidig ind i ansigtet, idet hun med sine smaa fingre pegede paa de mynter, der endnu ikke var komne tilbage i pungen.

„Hvad har du der for noget? Jeg synes, mine blomster er lige saa pene som disse“, og idet hun sagde dette, viste hun ham en liden paabegyndt frans af gaaseurter, som hun holdt i haanden. Da hun intet svar fik, gik hun nærmere hen til manden.

„Hvem er du?“ spurgte den gamle.

„Jeg er Marie, mors lille pige; hendes egen snilde, lille pige, siger hun, undtagen naar jeg skal lægge mig, for jeg kan ikke lide at lægge mig, før solen er gaaet ned.“

Marie var nu kommen lige hen til den gamle mand, medens hun hele tiden ivrig plukkede gaaseurter; men naar hun talte, saa hun saa barnlig ufkyldig op i den gamle synders ansigt, saa han pludselig følte sig blødere om hjertet, end han havde været i de sidste 50 Aar.

„Holder du af at lægge dig, før solen er gaaet ned?“ spurgte lille Marie.

„Ja — nei — jeg ved ikke rigtig, min lille pige“, svarede gnieren paa en slau, faareagtig maade, der vilde have forbausset ham selv for 10 minutter siden.

„Bed du det ikke“, gjentog Marie forbausset, „saa ved du vist ikke ret meget. Hvad for en bøn beder du, naar du lægger dig? Beder du: „Jeg er træt og gaar til ro“, eller „nu skrider dagen under?“ Jeg kan dem begge, og naar jeg har bedet min bøn, beder mor, om Gud vil velsigne mig“, og Marie lukkede sine store blaa øjne helt op.

„Og hvilken bøn beder saa du?“ vedblev hun temmelig paatrængende, „hvis du vil sige mig det, saa skal du saa denne kranse.“

I dette øieblik glemte han næsten helt sine penge og saa urolig hen for sig, idet han sagde: „Jeg tror ikke, jeg kan nogen bøn.“

Dette svar overraskede Marie i den grad, at hun tabte sin kranse og udbrød i en bebreidende tone: „Fj, det var da stygt, har din mor aldrig lært dig nogen? eller maaske har du aldrig haft nogen mor?“ tilføiede hun medlidende.

Det var underligt for den gamle mand at høre mornavnet nævne, og minder, der forlængst var udbiffede, traadte frem for hans erindring. Ja, han havde virkelig i mange aar glemt, at han engang havde haft en mor; men nu dukkede pludselig et minde frem for ham, et mildt ansigt, der bøjede sig ned over ham, og kjærlige hænder, der foldede sig over hans, medens han med barnlig stemme sagde: „Fader vor, du som er i himmelen.“

Den gamle taug længere, end Marie rigtig syntes om; hun pegede nu paa pengene, som den gamle gnier virkelig for et øieblik havde glemt, og spurgte:

„Er de pene, gule og hvide ting penge?“

Manden vaagne op af sine drømmerier og gik sig til at putte dem i pungen. „Det er penge“, sagde han mildt, „vil du have en?“ og han holdt et pengestykke hen til hende.

Men Marie havde i dette øieblik ikke tid til at tage imod det; hun havde sat sig ned for at binde sin kranse sammen: „Vil du ikke heller give mig nogle smørblomster?“ Den gamle mand fik travlt med at opfylde hendes begjæring og lagde en hel bunke gule blomster i hendes skjød. Hun takkede fornøjet for dem, fik dem sat fast, saa godt hendes smaa hænder formaaede, og reiste sig op.

„Vil du have den? det var til dig, jeg bandt den, og nu skal jeg gaa.“

Den gamle mand tog kranzen i sine stygge hænder, medens taarerne kom frem i hans øjne. Han var jo vant til, at gutterne raabte efter ham og kaldte ham „gamle Per Gniepind“ eller gav ham endnu værre navne. Undertiden havde de endog kastet sten og snaus efter ham; men denne lille pige var kommen venlig og tillidsfuldt hen til ham, og nu gav hun ham blomster.

„Nu gaar jeg“, gjentog Marie, da han stod og saa paa blomsterne uden at sige noget.

„Gjør du?“ sagde han mildt; „men du kan ikke gaa gennem det høje græs.“

„Jo, Trofast“ og jeg lavede en vei igaar. Trofast“, det er min hund; men idag er han ude med far.“ Og hun viste paa en smal sti langs hækken. „Nu maa jeg gaa, farvel.“

Men den gamle mand saa helt bedrøbet efter hende og raabte: „Marie! lille Marie! aa bliv et øieblik; vil du ikke først sige de bønner, du talte om?“

„Hvad — nu midt paa dagen?“ hun var aabenbart ikke sikker paa, om det var ganske rigtigt, at bede aftenbøn midt paa dagen.

„Na, vil du ikke gjøre det, min lille pige.“

Lille Marie knelede ned i græsset, foldede sine hænder og bad:

Nu skrider dagen under,
og natten vælger ud;
forlad for Jesu vunder
vor synd, o milde Gud!
Gud Fader os bevare
de store med de smaa.
Din hellig' englestare
en stanse om os slaa!

Den gamle hundeven.

Den lille mama.

„Bagefter siger mor altid: Gud velsigne min lille pige, og saa siger jeg nu: Gud velsigne dig, gamle mand!“

Derpaa reiste hun sig op. „Ja nu maa jeg skynde mig hjem til mor, for ellers bliver hun ræd for mig“, og dermed hoppede hun afsted.

Længe blev den gamle mand staaende og se efter hende; men da hendes lille stiftelse var helt forsvunden bag hækken, bevægede han sagte sine læber: „Gud være mig arme synder naadig!“ Med sænket hoved og vakkende skridt gik han derpaa over de grønne marker tilbage til sit hjem.

Nogle faa timer efter laa den gamle gnier paa et elendigt straaleie i et mørkt, uhyggeligt, kjelderagtigt rum. Ligesom han skulde til at dreie ind i den trange gade, hvor han boede, var der kommen en løbsk hest og havde rebet ham om. Han var bleven haardt saaret, og gammel og svag som han var, sank han hurtig sammen under sine lidelser og var nær døden; men paa det gamle, fortrukne ansigt var der et forunderligt udtryk af fred, et udtryk, som aldrig havde været der før. Selv doktoren, som var bleven kaldt til ham, forbausedes over den gamle mands taalmodighed.

Han vendte sig mod en venlig naboerke, som var kommen ind for at se til den gamle, og sagde hvissende: „Hvad for slags mand har denne gamle været?“

„Han har været en rigtig gammel gnier“, svarede hun paa samme maade, saa den syge intet kunde høre; „men saavidt jeg ved, har han aldrig gjort noget menneske fortræd.“

Nu tildrog den syge sig imidlertid deres opmærksomhed; han mumlede noget for sig selv, som de ikke kunde forstaa; men da lægen bøjede sig over ham, opfangede han ordene:

„Forlad for Jesu Vunder
vør synd, o milde gud!“

„Han taler vilbt“, sagde tonen.

„Nei, han beder“, sagde lægen alvorlig.

Den syge mand aabnede nu sine øine: „Doktor!“ sagde han, „kom tæt her hen og hør, hvad jeg har at sige. Jeg ved nok, at jeg skal dø. Jeg ved ogsaa, at jeg er en stor synder; men han, som den lille pige bad til, har tilgivet mig alle mine synder.“

Han kunde nu ikke tale mere, før han havde faaet sine læber vædede. „Der er noget mere, jeg skal have sagt, før jeg dør“, sagde han derpaa med svag stemme. „Her under sengklæderne er der en pung med mange tusende dollars i. Nu vil jeg bede Dem tage pengene; jeg ved, De er en mand, man kan stole paa. Jeg kjender Dem nok, skjønt De ikke kjender mig, for jeg har tidt tiggert hos Dem. Vil De nu tage pengene og derfor oprette et hjem, hvor stakkels smaa hjemløse børn kan lære at bede og blive gode børn, — og lad det være et sted, hvor der er grønne marker med smørblomster og gaaseurter, hvor de kan lege, — og saa er der kun en ting til, doktor.“

Han aabnede sine matte hænder og viste et lidet stykke af en krans af visnede gaaseurter. „Lad mig saa dem med i graven!“

I naboernes nærværelse tog lægen imod pengene og lovede høitidelig at opfylde den døende mands ønske. Kort efter sov den gamle mand ind med et fredeligt smil paa sit ansigt.

(„Nord. ill. Børnebl.“)

Grundigt arbejde.

Maria og Grete var tvillingsøstre, men i mange henseender meget ulige. Den ene var punktligheden og grundigheden selv, den anden var i høi grad ligegyldig og overfladisk.

Den fromme og forstandige mor saa med bedrøvelse, at Grete, alt efter som hun voksede og blev stor og sterk, ogsaa blev mere og mere sløv og upaapasselig.

Saa fandt hun en dag paa at give hver af sine smaapiger et lidet bed ude i haven.

De skulde selv faa lov til at faa, plante, fælle, ordne og luge i sine bed, og til dette gjemed fik de hver sin liden ribe og andre smaa gartnerredskaber.

Smaapigerne fik det nu travlt ude i haven hver enefte eftermiddag, naar de havde læst sine lefser.

Men hvor forskjellig dog de to bed tog sig ud! Mariæ var altid faa net, ordentlig, firligt og velluget, og blomsterne voksede frodig og kraftig frem; men Gretes var altid fuldt af ugræs, stygt og uordentligt, og blomsterne vilde ikke tribes.

En dag kom moren ud i haven, medens smaapigerne holdt paa at arbejde der.

„Hvad gjør I nu?“ spurgte moren: „Vi luger, mama“, svarede Marie. „Jeg er næsten færdig“, udbrød Grethe, endda jeg begyndte en halv time senere end Marie.“

„Gjør du det da ordentlig og grundig?“ spurgte moderen og iagttog prøvende sine to smaapiger. Marie gjorde sit arbejde ordentlig, det saa hun; hun grov dybt ned i jorden efter ukrudtet og søgte at faa det op med roden, ikke et enefte lidet græsstraa gik hun forbi; men Grete før hid og did, frem og tilbage med riben, nappede nu og da et ukrudt op uden at bryde sig om, at roden sad igjen. Derfor var hun ogsaa snart færdig.

Næste dag reiste hele familien bort og kom først tilbage 3 dage senere. Deres første tur gjaldt haven.

Mariæ blomsterbed var nydeligt; jorden var faa sin sort og smuk, blomsterne voksede faa kraftig frem, og ikke et enefte ukrudt var at se; men Gretes bed var aldeles overfyldt med ugræs, og de fine blomster spirede kun svagt frem hist og her. Moren sagde intet til Grete, hun tog kun sin lille Marie ved haanden.

„Marie“, sagde hun, „du vil blive et lykkelig og bravt menneske, det tviler jeg ikke om; thi du forstaaer, hvad det vil sige at gjøre dit arbejde ordentlig, grundig og samvittighedsfuldt.“

Grete slog øinene ned. Hun forstod, hvad moren mente, og hun forstod ogsaa, at hun fortjente dabel.

Dette virkede. Samme dag gav hun sig ivrig ifærd med sit bed, og hun gav sig ikke, førend hendes egen lille have udover høsten var ligesaa vakker og velpleiet som søsterens.

Kjære barn! Vøgt dig for at være overfladisk! Udfør alt arbejde, selv det mindste, grundig og ordentlig!

Og har du en liden have, saa pas den godt og hjælp din mor saa godt, du kan, at ogsaa du kan blive og være et lykkeligt barn.

Den halte spurv.

(Med billede.)

In børneben fortæller følgende: For nogen tid siden sad jeg for aabent vindu og iagttog nogle spurve, som jeg var kommen til at lægge merke til. Jeg saa nemlig, at den ene efter den anden af dem kom flyvende med de deiligste lætterbidstener, som de lagde foran en anden spurv, som syntes aldeles ubevægelig. Hermed vedblev de en lang stund, indtil den ubevægelige spurv var bleven mæt.

Nysgjerrig efter at faa vide grunden til denne handlemaade, saa jeg nøie efter og opdagede da, at den stakkels spurv blot havde et ben og derfor ikke kunde hoppe omkring ligesom sine kamerater. Hvilket skjønt eksempel paa deltagelse og kjærlighed viste ikke saaledes de smaa fugle! Mange mennesker kunde visseelig lære noget af dem i saa hensende. Gid ingen af os maa vise mindre kjærlighed end de smaa spurve!

(Efter Barn. Tidn.)

Øvitteringer.

Til skolelærer-seminariet i Sioux Falls:

Ved post. J. G. Bergh tonde-indsamling i Menville:
 Ida Bjeld \$1.05, Clara Holmen 0.34, Emil Næs 0.15,
 Hena Otnæs 0.16. Sacred Heart: Wilba Milleson 1.00.
 Tilf. \$8.30. G. D. Rustad.

Jeg kjender hende ikke.

En enke havde en morgen forladt sit hjem og sine fem børn for at gjøre nogle indkjøb. Efter en times forløb var hun allerede paa hjemveien; hun skyndte sig affted og glædede sig allerede til snart at faa se de glade barneansigter i vinduet; men da hun boiede om hjørnet til den gade, hvori hun boede, fik hun til sin forskrækkelse se, at hendes hus stod i lys lue. Omtrent samtidig mødte hun en nabo, som kom gaaende med hendes fire ældste børn.

„Gud være lovet, at I er reddede!“ raabte den stakkels moder. „Men hvor er den mindste?“ udbrod hun lige efter.

I den almindelige forvirring var den yngste datter bleven glemt.

„O, mit barn, mit barn!“ raabte moderen og lod de fire smaa blive hos naboen for selv at ile hen til det brændende hus. Her styrkede hun sig ind mellem de knitrende flammer. Man vilde holde hende tilbage og forestillede hende, at det nu var for sent at redde barnet, og at hun blot derved vilde berøve de andre deres eneste støtte. Men det var forgæves. Kjærligheden var sterkere end døden. Man saa hende forsvinde i det brændende hus; men efter nogle øieblikkes forløb viste hun sig atter med barnet i sine arme. Da hun var kommen ud, rakte hun barnet til en veninde; hun havde indhyllet det i et tykt teppe, og det var næsten aldeles uskadt; men selv sank den opofrende moder bevidstløs om og maatte bringes til et sygehus. Hendes hele legeme var ét saar, og døden syntes uundgaaelig. Men efter flere maaneders lidelse og trofast pleie kom hun sig lidt efter lidt og kunde atter være hos sine børn. Dog beholdt hun stygge ar efter de skrækelige brandsaar; navnlig var hendes ansigt stygt tilraffet.

* * *

Nar var gaaede hen, og det paa en saa underlig maade reddede barn var vokset op

til en vacker ung pige. Engang var hun sammen med sin moder i et større selskab i en fremmed by. Hun stod sammen med nogle unge piger, som underholdt sig med at gjøre bemærkninger om de forskjellige gæster.

Bludselig sagde en af dem med en spodst mine til hende: „Nei se paa den dame der, hvilke skrækelige ar hun har. Har du seet noget saa stygt? Ved du, hvem hun er?“ — Og de letfindige piger gav sig alle til at fnise og le.

En svag rødme for over datterens ansigt. Et øieblik kjæmpede i hendes indre forfængelighed med kjærlighed, skam med taknemmelighed; men tilslut svarede hun:

„Nei, jeg kjender hende ikke!“

Hvilken smerte vilde det ikke have været for moderhertet, om hun havde hørt disse kolde ord fra sit barns læber. Men, kjære barn, hvilken skam er det ikke ogsaa, om du fornægter din Frelser, den Herre Jesus, som er gaaet i døden for dig? Viser ikke du en ligesaa stor utaknemmelighed, hvis du siger om ham: „Jeg kjender ham ikke.“ Skulde du virkelig kunne skamme dig ved ham, som har elsket dig saa inderlig!

Omskrivningsopgaver.

1. Hvilken by i Frankrig kan dannes af: vil, sa, lem, e?
2. Hvilken by i Norge af: mast, fem, her?
3. Hvilken by i Tyskland af: tar, ruff, ku?

G. C. Opsahl.

Opløsning paa gaader i nr. 14.

Billedgaaden: Sunderland.
 Firkantgaaden: K N U T
 N E R O
 U R A L
 T O L D